

Er zit een haartje
in mijn wond

Margriet Katoen

2022

Auteur: Margriet Katoen
www.margrietkatoen.nl
Uitgeefpartner: Mijnbestseller
Auteursfoto: Malou Meijer
Omslagfoto: Unsplash 2018
Coverontwerp: Margriet Katoen
ISBN: 9789403658179

Copyright 2022: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1: Onhandig

Hoofdstuk 2: De kinderdokter 1972

Hoofdstuk 3: De dagopname

Hoofdstuk 4: De kinderzaal 1972

Hoofdstuk 5: Een liefdevolle hand

Hoofdstuk 6: Naar de operatie 1972

Hoofdstuk 7: Ervaring met bijna dood

Hoofdstuk 8: Dood of wakker 1972

Hoofdstuk 9: Verdovende middelen

Hoofdstuk 10: Grote mensenafdeling 1972

Hoofdstuk 11: Erkenning

Hoofdstuk 12: Slangetje 1972

Hoofdstuk 13: Zeven weken

Hoofdstuk 14: Na zeven weken thuis 1972

Hoofdstuk 15: Verlost

Epiloog

*Het nieuwe begint pas na aanvaarding van het
oude.*

Jung

*Men moet aan kinderen en vogels vragen hoe
kersen en aardbeien smaken.*

Goethe

Voorwoord

Tijdens een dagopname in het ziekenhuis voor een operatie aan een gebroken duim en gedurende mijn herstelperiode, had ik meer tijd om te sudderen in gedachten. Er kwamen veel herinneringen bovendrijven van mijn ziekenhuisopname in negentientweeënzeventig. Herinneringen die telkens terugkwamen in mijn leven, maar dit keer waren ze sterker en voelde ik een drive om de memoires en de daarbij behorende emoties uitgebreid te beschrijven en er een herbelevingsproces van te maken. Ik hoopte daarmee de herinneringen in mijn hoofd beter te ordenen en te ontdekken welke thema's er door de ziekenhuisopname tijdens mijn kinderjaren nog spelen in mijn huidige bestaan als volwassene. Schrijven is tenslotte helend.

De saboteur die regelmatig om de hoek komt kijken in mijn leven, was tijdens dit proces ook aanwezig. Zeker voordat ik begon met schrijven. Waarom zou ik het opschrijven? Wie heeft daar nu wat aan? Wie wil dit lezen? Voor mezelf hoef ik het niet te doen, want ik heb alle herinneringen al duizend keer doorlopen.

Tegelijkertijd kwamen ook weer diezelfde vragen langs over de ziekenhuisopname die ik meemaakte als kind. Die artsen die ik zag, die paniek, die engel of dat licht? Zou dat nou echt waar zijn? Of was het een dwaling van de kinderlijke geest? Terwijl ik met mezelf in conclaaf was, staarde ik uit het keukenraam waar een wit donzen veertje verscheen en voor een aantal minuten zwevend rond bleef dwarrelen.

Ik dacht: Als dat geen teken is? Ik sloeg mijn laptop open en begon met schrijven.

Hoofdstuk 1

Onhandig

In hoeverre de gebeurtenis van vandaag een probleem is voor mijn werk vraag ik me af. Morgen staat er een congres op het programma en de twee collega's met wie ik erheen zou gaan, hebben afgezegd. Nu ik er waarschijnlijk ook niet naartoe kan, is dat niet zo best voor onze bedrijfsnaam. We zijn tenslotte, naast het geven van voorlichting over alcohol, drugs en gamen, ook het visitekaartje van onze instelling. Ik ben coördinator van de preventieafdeling en voel me erg verantwoordelijk voor het onderhouden van het contact met onze netwerkpartners en het leveren van een goede kwaliteit van de door ons verleende diensten. De gedachte dat ik mijn werk niet voldoende kan uitvoeren, geeft me een behoorlijk schuldgevoel, dus ik ga proberen een deel van het congres bij te wonen.

De dag begon zo anders vanmorgen.

Ik twijfel of ik naar de sportschool ga om body pump te doen of dat ik in het bos zal gaan mountainbiken. Tijdens mijn overwegingen kijk ik naar buiten en zie een ochtend die ik wil koesteren en besluit om te gaan fietsen. Ik ben er meteen blij mee, want zodra ik op mijn tweewieler zit voel ik me bevoorrecht dat ik vlakbij het bos woon, waar je tot zonsopgang mag fietsen op de verharde wegen en in de ochtend tot half elf mag mountainbiken op de onverharde paden. Het is een lust voor het lijf en voor de geest om een

sportieve activiteit te combineren met het beleven van de natuur.

Al sinds zeven jaar fiets ik nagenoeg elke zaterdagochtend in weer en wind met de fietsmeidengroep. We noemen onszelf nog steeds meiden, maar zijn de vijftig al gepasseerd. Onlangs heb ik een periode gehad waarin ik me lichamelijk minder goed voelde en daarom ga ik niet meer iedere zaterdag met de groep mee. Ik laat mijn komst afhangen van mijn fysieke toestand. Als het op zaterdagochtend niet lukt, pak ik een enkele keer als het uitkomt, doordeweeks een ochtend om alleen te fietsen in mijn eigen tempo. Dat is nog een hele uitdaging, omdat mijn geest alle vermogende krachten uit mijn tocht wil halen, maar mijn lichaam dat niet pikt en het mij na het sporten als een boemerang teruggeeft.

Vandaag laten de eerste voorjaarsvogels zich horen. Het klinkt als een spiritueel concert dat zich openbaart in samenspel met de mystieke mistflarden die zweven tussen de bomen. De vochtige lucht wordt getreiterd door de zon, die enorm zijn best doet om door te breken door de nevel.

Onder mij raast de zachte bosgrond voorbij en het geeft me een machtig gevoel van snelheid. Alsof mijn lichaam een onoverwinnelijke bron van kracht is.

Ik ken het bos goed en ben niet bang om te verdwalen, want met de fiets kom je al gauw terecht op een herkenbaar punt, zodat ik onbezonnen links- en rechtsaf sla. In mijn ooghoek zie ik een bekend smal paadje en sla op het laatste moment rechtsaf.

‘Nog één keer dat slingerende bospad en dan moet je terug,’ spreek ik mezelf in stilte toe.

Op dit smalle bochtige pad moet ik meer op techniek fietsen. Anticiperend kijk ik meters vooruit op de weg en zie dat het pad naar rechts afbuigt, waar precies in de bocht een diepere kuil ligt met een modderig gedeelte. Om de slibberige kuil te ontlopen, zal ik rechts moeten houden, maar daar staat een

boom, dus mijn stuur moet direct weer naar links, nadat ik door de kuil ben gereden.

Ik ben zo gericht op de modderpoel in het pad, dat ik pas op het laatste moment de dunne bladerloze takjes zie hangen. Het lijken wel mini lianen. Die moet ik omzeilen en draai het stuur snel naar links, maar ik ben te laat. Ik zie dat de takjes zich vastgrijpen in het handvat aan de rechterkant van mijn stuur en ik voel direct dat dit fout gaat.

Het gaat allemaal te snel om te bedenken hoe ik in mijn val moet meebewegen en voordat ik het weet lig ik op de grond. Als ik bijkom, heb ik er geen idee van hoelang ik daar lig. Als automatische reactie op een schok in het lichaam, kreun ik het uit.

Als ik een beetje tot bezinnen kom, realiseer ik me dat ik van het pad af moet, want als er een andere biker aankomt, zou het kunnen dat die mij over het hoofd ziet. Als ik mijn hoofd optil, zie ik dat ik links van het pad lig en mijn fiets drie meter verder aan de andere kant van het slingerpaadje. Ik schuif met moeite verder het struikgewas in, leg mijn hoofd weer op de grond en gun mezelf nog wat tijd om bij te komen, maar door mijn helm kan ik mijn hoofd niet plat leggen en ligt het niet comfortabel. Ik buig mijn hoofd naar links, naar rechts, maar het geeft me niet de rust die ik zoek.

Hoe voelt mijn lichaam eigenlijk? Kan ik straks nog wel opstaan of heb ik iets gebroken? Ik morrel nog wat met alle ledematen en schat in dat alles in orde is. Het gaat al beter met me, want ik vraag me af waarom mijn fiets zo ver weg ligt. Hoe ben ik dan gevallen? Ik heb geen antwoord op deze vraag, stel mezelf gerust dat het allemaal goed komt en rust nog even uit.

Na een tijdje kom ik langzaam overeind en strompel naar mijn fiets die ik weer rechtop zet. Het voorwiel en stuur zijn honderdtachtig graden gedraaid, maar gelukkig kan ik ze weer terugdraaien. Het is een opluchting dat mijn fiets in orde is, zodat ik naar huis kan fietsen. Ik heb geen idee waar

ik ben, maar gelukkig ziet mijn vriend Google Maps dat ik niet ver ben van het psychiatrisch ziekenhuisterrein Dijk en Duin en daar kan ik het bos uit.

Door de val is mijn lichaam sterk verslapt en pijnlijk en het lukt me niet om op het smalle pad op de fiets te stappen, dus ik loop met de fiets aan de hand naar een bredere weg. Als ik op het brede onverharde pad aankom, kruist mijn weg zich met een groep vrouwen van middelbare leeftijd die een ochtendwandeling maken.

‘Weet u de kortste weg naar Dijk en Duin?’, vraag ik.

Gedecideerd zegt één van de vrouwen, terwijl ze met haar arm naar rechts wijst: ‘Dat is die kant op. Je hoeft alleen maar rechtdoor te gaan, dan kom je er vanzelf.’

Iets in mij wil aan deze vrouw vertellen dat ik heel hard ben gevallen, een zere hand en pijnlijke borst heb. Maar waarom zou ik dat doen? Straks gaat ze nog hulp aanbieden die ik niet wil en niet nodig heb. Ik zeg dus niets en bedank haar.

Opgelucht dat ik snel op de verharde weg zal zijn, stap ik moeizaam op de fiets, maar het lukt me niet om het stuur vast te pakken. Mijn rechterhand voelt aan als één grote blauwe plek, zodat ik onhandig alleen mijn linkerhand op het stuur zet. Ik ben bevreesd om nog een keer te vallen, dus ben uiterst voorzichtig en langzaam, zodat ik in ieder geval niet hard hoeft te remmen. In de verte zie ik gelukkig al de onlangs verbouwde jachtopzienerswoning ‘Kijk Uit’ en weet dat ik met dit trage tempo over twintig minuten thuis ben.

Als ik thuis ben en mijn vingerloze handschoentjes uitdoe, zie ik dat mijn rechterhand dik is en het voelt flink gekneusd. Mijn fiets is vies van het modderige bos en normaliter zou ik die direct na thuiskomst schoonmaken, maar vandaag lijkt het me beter om dat later te doen. Met de gekneusde hand is het al lastig genoeg om de andere activiteiten beheerst uit te voeren. De eerste actie is onder de douche mijn haren wassen met één hand. De tweede actie is weer op de fiets stappen om